

нъ нищо ненамѣрихъ. На другій день съсѣдъ-тъ ми, къту видя това, засмѣ ся и рече: «Азъ немисляхъ да бѣдеш до толкози глупавъ! Нъ послушай, тѣзи работа не е еще изгубена: азъ ще ти подарѣмъ младъ крушевъ прѣчкъ, насади ѣ въ този трапъ, който си ты ископалъ, и слѣдъ нѣколко години ще ся появиѣтъ рубли-тѣ». Азъ насадихъ младъ-тѣ прѣчкъ въ земѣ-тѣ, и тя израсти и стана прехубаво голѣмо дърво, каквото го сега виждате. Прехубавы-тѣ му плодове, които отъ тогава постоянно ся раждѣтъ, докарали сѣ ми повече отъ сто рубли, и сѣ ми направили капиталъ, който принося значителенъ процентъ (файдѣ). Азъ и до сега немогъ да забравѣмъ този добъръ съвѣтъ на съсѣда си.

14. ДЖЪБЪ И ВЪРБА.

Една с'утрена, слѣдъ бурнѣ-тѣ нощъ, нѣкой си баща, утишелъ съ малкіа си сынъ на полъ-то, да види, да ли е направила буре-та нѣкой вредъ. Къту вървели, дѣте-то извикало: «Татко! я вижъ буре-та какъвъ голѣмъ джѣбъ е изкоренила отъ земѣ-тѣ, а слаба-та върба въ долъ-тъ стои наведена! азъ сякога сѣмъ мислилъ, чи поскоро ще изкорени слабъ-тѣ върбѣ, а не якія джѣбъ, който ся е противилъ до сега на сички-тѣ халы. — Сыне, рече бащата: якіятъ джѣбъ трѣбало да ся счупи, защото неможялъ да ся прегъни, а мѣкъ-тѣ върба устѣпала на бурѣ-тѣ, и за то тя неможила да ся повреди. Покорность-та е по добра отъ